

Chuchláci.

Charakterní obrázek z Klatovská.

Napadl Karel Klašterman.

Škoda jen, že, když takhle otožila, bývalo po saisoně.

Jen v této příčině Flaška a jeho potomek a tonuli na Hrušku toho světa: duben měl potrat po celý rok, nebo aspoň lidé se neměli stíhat žab ledna v dobách nejhorších mrazů, kde žab všebe nebylo. V ten smysl byly popravili svět a jeho běh; žel, že nebyly tázání. Záviset na nich, celý svět by byl vypadat na lednu do prosince jako Huáčovský rybník a jeho břehu o kolo Velkonoce, vrby by celý rok měly kočky, a všecky vrby a kopce by ukazovaly na stráňích svých a v roklinách svahů svých tyčit větve tajem pruhu špinavého sněhu, jako Vaňura, Ostrý, vrch, Velká hora, Skalka, jak se jmenují všecky ty výšiny, kopece a hřebeny, jež v vroubit kothinu Huáčovskou; celý rok by sluky tálily, kachny přelétaly, břichotky kvety, přesliky pučeły, chodobky se běly, rákos bylo suché, žluťohrdle stří černé, a široké lopen leknín smilil. Lidé pak všechni na božím světě by bez nali jiných láskomín kromě žab, a snad by pojídali i předky, jež za živa zhaveny zadků, dlouhý, nekoněné hodiny měly na všechn cestách, když se ubrátili Flaška a sémě jeho. Žaby pak by v žádném období „nepřášily“, jakož dosud činily k nemalému mržutosti svého příteli a nepříteli.

Podivná věc! Flaška věřil pevně, že po sv. Jiří žab nelze již jistit, a když mu kdož řekl, že v Itálii a Francii se jedl na podzim, a že v tu dobu jsou daleko tučnější než z jara, kdy zimním spánkem a nastávajícím se třemfem vyhubené a schátraly, nevěřil tomu, zavrtěl hlavou a děl, odplivnou si velmi energicky: „Rájce!“ vopustil, tomu já rozumím! To nemžte hejt! Sv. Jiří masepy na žabu prásivinu, a kdo ji si, vyráží na řím, taní. Ani prase ji nežerá v lete nebo na podzim, to mají rychty tak.“

Nu, nebyl svět tak zařízen, co dělat? Rvát se člověk nemůže s o sedlem Honza a Matěj se s ním také nervávi, přes to, že i na blanýkách krášných jejich díl vystupovaly mraky, ba černé chmury.

Když totiž zapali v klin věnosti týden větších potulek, bývalo jim vracet se k rodinným skřítkám Chuchelským, skladat otevíráty a odváditi mu utřené pentze.

Paedagogické zásady tátovy ne-připouštily, aby se zmírněně účty prozkomouly klidně a důkladně a stávajíce snad nesrovnatelnou výtky a vysvětlily.

Skládaní účtu podobalo se na vlas mučivému výslechu, jenž býval zpravidla zahojován předčasným vý-praskem a noturným ranami končí-val. Rev. podobný výff v jamách chycených skalkách, vycházel po dlouhé hodiny z podzemní skryje Flaškové, a když nazlíček kluci se zase objevili, vypadali, jakoby by na nich bývali mlá-čenci hráči.

Táta tomu rozuměl: on věděl od zaměře začátku, že kluci ho přehlá-vají, a dle toho jednal.

„Moci p' že jste utříli, vy hol-o-to?“

Honza coukl na Matěje, Matěj mrkl okem po Honzovi.

„Ojči! Maria! Josef!... tato, no mou duši, já nelžu!“

„Tak, ty nelžej! Mordyje, ty nelžej! Tak pověz, kolik's přinez pentez?“

„Pět zlatých patnáct krejcarů.“

„To je málo! To jste hrd zahále-li nebo já penze prožrali, vy ho-lomel!“

Rozum se, že rány daly slovům náležitý váhy.

Jindřich zase zněla odpověď: „Sedm zlatých sedesát krejcarů!“

„Jak? I vý zopadnešel kluci!“

Tolik jste utříli za žaby? To nemžte být! Já vám povím: vy jste někde něco ukrali a edt pověz co?“

Poprati čin se rozhodl neoporu-čoval před tímto tribunálem, a přiznati se k němu právě tak málo.

Nejlepše se osvědčoval tehdejší-ku ani tak, ale tolik jich přece nedapl.

Pravil povíděti, kluci nekradli, avšak podezřoval otevřeno, výrok jaké si clairovance, bylo ničemně odůvodněno.

Oni totiž, než se vrátili přes práh otevřový, pokaždé své výpravy ulo-zili několik krejcarů někde v lese pod kamennem, každý jinam, a tak během času si uschoval poklad.

Nevěřili si druh druhu, hleděli se na vzájem napálit, vedouce sobě

jako dva lakovní psi, podezřovali se, pronášeli svůj mamón do jiných skryjí.

Střehoucí jej plně druh před druhem, poprali se nejednou při dělení zpronevěřených peněz, ale nepovídali na sebe! To to! Raděj by se byli nechali utlouci, upáliti a na kusy rozrezati.

„Už jí mám! už jí mám!“ zařval, že křik jeho daleko se rozléhal. Na-nodnutá štika se bránila zosadě, ohánějše se, bujněje vodu, že při výlité; avšak klučkům nenašla. Vrhnit se doba do vody, padli na ni, rukama ji chopili, ke dnu přitáhli; po krátkém boji ji vytáhli.

„Sem s ní!“ vjal Honza. „Pro-

dám ji v Příbrami má aspoň pět li-

ber, dostaneme za ni zlatku.“

„Já jsem ji chytíl!“ volal Matěj, všecky udýchan.

„Co že? Ty? Ty zmetku, ty bys

ji byl zrovna josta! Tobi by se by

la vyskubla! Já jí vytáhli!“

„Má je!“

„Není!“

Štika se třepala na zemi. Třeskouny rány dopadaly na hlavu Matějovou, bouchaly mu do zad.

„Raníbři! zloději!“ řval kluč, co mo

měl nastřílenou už pět

krátkou.

Štika měla všecky kluci, až

do posledního.

Skokem tygra přenesl se přes vo-

du, avšak nedržel jich ještě. Se-

smekla se mu noha, dostopivši na

druhý břeh, zavrávoril, upadl na

zad, do vody, mávaje rukama ve

vzduchu, jako by se chtěl chytit, a

vylávaje z hlubin hrudi dušený

rev.

Kluč jako by do nich střelil.

Honza pádlí v divém běhu kočkou k jihu. Matěj chopil štiku a uháněl s ní k východu, k Příbratí. Obě vidličky a pýtel s žabami zůstaly ležet.

Baštýr se vzhoupil, vyskočil, vo-

du se mu vila se řosou. Strašný hněv

o horu na Matěje, v jeho ruce

viděl kluč, co všecky

zůstaly ležet.

„Stříj stříj! Chytte ho, zloděje!“

„Váš baštýr! Nebyla tu, kdo by ho

chytí, nežli on sám.“

Slunce zapadlo. Vlhké Šero roze-

stalo se nad rybníkem, zahalilo všecky kraj.

Matěj odbočil trochu v levou

stranu, kde všecky

zůstaly ležet.

Flaška se kroutil jako had. „Za-

platit? — a z čeho, nůj zlatej pantá?

Dyt' nie nemám, libož! věděl.

„Když nechete nebo nemáte,

taky dobré. S Panembohem, půjdu do

do Příbramice; svezou se na vás ještě

soudní outraty; potom se vás zepta-

je tak u hejtmanství v Klatovech,

přo posýpání dítěti na žaby, msto de

školy. Z toho budou nové tanahice.

Nu, jak chceete! Nesmité si myslit,

že člověk jí na světě, aby se nochal

nabuhatovat od vašich klučků!“

Flaškoví, jak slyšel o řádech,

bylo, jak by mu celým tělem lezli

mravenci.

„Jen dybly libili počkat, až kles-

se na výšku na pomoc baštýrovi.

Nedržel takovou výšku, pět měsíců,

ale nepronášel.

Matěj dohlédl rákos, jež rozprostí-

ral se před ním jako nafukýkající

skýček.

„Dyt' Honza je doma!“ ozval se v

tomu z vnitra hlas matčiny.

„Aj, Honza je doma!“ opakoval

po ženě Flaška.

A Honza byl vytázen z kontaku,

do něhož se ukryl, a starostlivý ta-

tík se jal „vyhánět z něho zdejší

ství.“

„To Matěj! to já ne!“ řval ex-

ekut.

„A penize?“

„Tu jso!“

Kluč vyklipil asi čtyři zlaté,

Flaška zaplatil a baštýr oddešel.

Kluč zmizel z dozoru, svedlo se

na Honzu nové biti za to, že vydal

všecky penze.

(Pokračování.)

Matěj už držel v ruce žerd s vi-dličkou. Rozmáchl se, ponoril bles-kurbesch svýj nástroj do rmatných vod.

„Už jí mám! už jí mám!“ zařval, že křik jeho daleko se rozléhal. Na-nodnutá štika se bránila zosadě, ohánějše se, bujněje vodu, že při výlité; avšak klučkům nenašla. Vrhnit se doba do vody, padli na ni, rukama ji chopili, ke dnu přitáhli; po krátkém boji boji vytáhli.

„Sem s ní!“ vjal Honza. „Pro-dám ji v Příbrami má aspoň pět li-

ber, dostaneme za ni zlatku.“

„Já jsem ji chytíl!“ volal Matěj, všecky udýchan.

„Co že? Ty? Ty zmetku, ty bys

ji byl zrovna josta! Tobi by se by

la vyskubla! Já jí vytáhli!“

„Má je!“

„Není!“

Štika se třepala na zemi. Třeskouny rány dopadaly na hlavu Matějovou, bouchaly mu do zad.

„Raníbři! zloději!“ řval kluč, co mo

měl nastřílenou už pět

krátkou.

Štika měla všecky kluci, až

do posledního.

Skokem tygra přenesl se přes vo-

du, avšak nedržel jich ještě. Se-